

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง
ครั้งนี้ เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ดำเนินการวิจัยโดยใช้วิธีการวิจัยในเชิง
ปริมาณ เชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจ
พอเพียง ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ระยะที่ 2 การสร้างรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้าน
เศรษฐกิจพอเพียง ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การวิเคราะห์ข้อมูลและสร้างรูปแบบการพัฒนา

ระยะที่ 3 การทดลอง และประเมินผลการใช้รูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของ
ประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง ใช้วิธีการวิจัยเชิงทดลองและพัฒนา

1. กลุ่มทดลอง
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีดำเนินการ
5. การประเมินผลการใช้รูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจ

พอเพียง

การวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้าน
เศรษฐกิจพอเพียง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร (Population)

ประชากรในการวิจัย คือ หัวหน้าครัวเรือนในหมู่บ้านที่ผ่านการประเมินโครงการหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง แบ่งตามการจัดระดับหมู่บ้าน ได้แก่ ระดับมั่งมี ศรีสุข จำนวน 10 หมู่บ้าน และระดับอยู่ดี กินดี จำนวน 28 หมู่บ้าน รวมทั้งสิ้น 38 หมู่บ้าน ซึ่งมีจำนวนครัวเรือนรวมแต่ละหมู่บ้าน 3,749 ครัวเรือน

ตารางที่ 3 จำนวนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง ระดับอยู่ดี กินดี และระดับมั่งมี ศรีสุข จำแนกตามอำเภอ

ที่	อำเภอ	การจัดระดับหมู่บ้าน (หมู่บ้าน)	
		อยู่ดีกินดี	มั่งมีศรีสุข
1	เมืองมหาสารคาม	4	1
2	แกดำ	2	-
3	โกสุมพิสัย	3	2
4	กันทรวิชัย	3	1
5	เสิงยี่สิบ	4	1
6	บรบือ	3	-
7	นาเชือก	2	1
8	พยัคฆภูมิพิสัย	-	1
9	วาปีปทุม	1	3
10	นาดูน	4	1
11	ยางสีสุราช	-	-
12	กุฉีกรัง	1	-
13	ชื่นชม	-	-
รวม		28	10
รวมทั้งสิ้น		38	

ตารางที่ 4 จำนวนครัวเรือนของหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง ระดับอยู่ดี กินดี และระดับมั่งมี ศรีสุข

ที่	หมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง				การจัดระดับหมู่บ้าน		จำนวนครัวเรือน
	ชื่อบ้าน	หมู่	ตำบล	อำเภอ	อยู่ดี กินดี	มั่งมี ศรีสุข	
1	เหล่าน้อย	10	เขวา	เมืองมหาสารคาม	/		72
2	หนองโหด	05	แวงน่าง	เมืองมหาสารคาม	/		141
3	หนองกุงเต่า	02	ท่าสองคอน	เมืองมหาสารคาม	/		104
4	วังไผ่ใต้	04	ลาดพัฒนา	เมืองมหาสารคาม	/		56
5	วังไผ่	07	ลาดพัฒนา	เมืองมหาสารคาม		/	111
6	หนองบัว	04	หนองกุง	แกดำ	/		87
7	น้ำเที่ยง	07	หนองกุง	แกดำ	/		51
8	คุยโพธิ์	15	ห้วยขวาง	โกสุมพิสัย		/	165
9	วังโพน	06	เขวาไร่	โกสุมพิสัย	/		99
10	ม่วงใหญ่	06	โพนงาม	โกสุมพิสัย	/		119
11	เหล่าโพธิ์	05	หนองกุงสวรรค์	โกสุมพิสัย		/	137
12	ชีเหนือ	13	เขวาใหญ่	กันทรวิชัย	/		136
13	หินปูน	17	เขวาใหญ่	กันทรวิชัย	/		32
14	คอนคู่	09	คันธารราษฎร์	กันทรวิชัย	/		109
15	เปลือยทอง	14	ขามเฒ่าพัฒนา	กันทรวิชัย	/		87
16	หนองจิก	08	หนองซอน	เชียงยืน	/		83
17	ขามเปี้ย	03	คูทอง	เชียงยืน	/		137
18	แบกสามัคคี	08	นาทอง	เชียงยืน		/	146
19	เจิ้งใหม่พัฒนา	14	เสื่อเต่า	เชียงยืน	/		119
20	โพนบูรพา	12	โพนทอง	เชียงยืน	/		75
21	คำบอน	10	คำพี้	บรบือ	/		38
22	แก่นท่า	11	โนนราษี	บรบือ	/		122

ที่	หมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง				การจัดระดับหมู่บ้าน		จำนวน ครัวเรือน
	ชื่อบ้าน	หมู่	ตำบล	อำเภอ	อยู่ดี กินดี	มั่งมี ศรีสุข	
23	หัวนาไทย	04	หนองอุবাদ	บรบือ	/		121
24	หัวหิน	03	นาเชือก	นาเชือก		/	86
25	โนนเหลี่ยม	07	ตำโอง	นาเชือก	/		80
26	โนนเกษตร	13	หนองเม็ก	นาเชือก	/		86
27	โนนยาง	08	สันป่าตอง	นาเชือก	/		97
28	หนองฮี	05	เมืองเตา	พยัคฆภูมิพิสัย		/	69
29	ชาดน้อย	03	หัวเรือ	วาปีปทุม		/	143
30	หนองตาไ้	02	หนองทุ่ม	วาปีปทุม		/	94
31	หนองเผือก	03	หนองทุ่ม	วาปีปทุม		/	66
32	นาเมือง	14	นาท่า	วาปีปทุม	/		128
33	โนนหัดไค	03	หนองไผ่	นาคูน	/		127
34	แก่น้อย	04	คงบัง	นาคูน	/		70
35	คงน้อย	04	พระราชตุ	นาคูน		/	73
36	หนองโนทับม้า	06	หนองคู	นาคูน	/		114
37	หนองบัวน้อย	02	คงควน	นาคูน	/		79
38	บัวแก้ว	03	เลิงแฝก	กุฉีกรัง	/		90
รวม					28	10	3,749

2. กลุ่มตัวอย่าง (Sample)

2.1 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมจากครัวเรือนในหมู่บ้านที่ผ่านการประเมินโครงการหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง แบ่งตามการจัดระดับหมู่บ้าน ได้แก่ ระดับมั่งมีศรีสุข จำนวน 10 หมู่บ้าน และระดับอยู่ดีกินดี จำนวน 28 หมู่บ้าน รวมทั้ง 38 หมู่บ้าน ซึ่งมีจำนวนครัวเรือนรวม 3,749 ครัวเรือน โดยใช้สูตรการคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ (Taro

Yamane. 1973 : 727) ของแต่ละระดับ ซึ่งในการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ขอมให้มีความคลาดเคลื่อนที่ระดับ .05 ดังนี้

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นได้ ในที่นี้กำหนดไว้ที่ .05

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} n &= \frac{3,749}{1 + 3,749 (0.05)^2} \\ &= 361.44 \end{aligned}$$

2.2 จากการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยการใช้สูตรทาโร ยามาเน่ข้างต้นได้หน่วยตัวอย่างประมาณ 361.44 ตัวอย่าง แต่เนื่องจากประชากรที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด 38 หมู่บ้าน ผู้วิจัยจึงกำหนดเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างหมู่บ้านละ 10 ครัวเรือน ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ หัวหน้าครัวเรือนในหมู่บ้านที่ผ่านการประเมิน โครงการหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง แบ่งตามการจัดระดับหมู่บ้าน ได้แก่ ระดับมั่งมี ศรีสุข และระดับอยู่ดี กินดี จำนวน 38 หมู่บ้าน หมู่บ้านละ 10 ครัวเรือน รวมทั้งสิ้น 380 ครัวเรือน ซึ่งกระจายจากทุกอำเภอในจังหวัดมหาสารคาม โดยผู้วิจัยใช้วิธีการจับสลากคัดเลือกครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างของแต่ละหมู่บ้าน

ตารางที่ 5 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลการวิจัย ระยะที่ 1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

ที่	หมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง				การจัดระดับ		จำนวนครัวเรือน
	ชื่อบ้าน	หมู่	ตำบล	อำเภอ	หมู่บ้าน		
					อยู่ดี กินดี	มี ศรีสุข	
1	เหล่าน้อย (10)	10	เขวา	เมืองมหาสารคาม	/		10
2	หนองโพล (05)	05	แวงนาง	เมืองมหาสารคาม	/		10
3	หนองกุงเต่า (02)	02	ท่าสองคอน	เมืองมหาสารคาม	/		10
4	วังไฟใต้ (04)	04	ลาดพัฒนา	เมืองมหาสารคาม	/		10
5	วังไฟ (07)	07	ลาดพัฒนา	เมืองมหาสารคาม		/	10
6	หนองบัว (04)	04	หนองกุง	แกดำ	/		10
7	น้ำเที่ยง (07)	07	หนองกุง	แกดำ	/		10
8	คูยโพธิ์ (15)	15	หัวขวาง	โกสุมพิสัย		/	10
9	วังโพน (06)	06	เขวาไร่	โกสุมพิสัย	/		10
10	ม่วงใหญ่ (06)	06	โพนงาม	โกสุมพิสัย	/		10
11	เหล่าโพธิ์ (05)	05	หนองกุงสวรรค์	โกสุมพิสัย		/	10
12	จีเหนือ (13)	13	เขวาใหญ่	กันทรวิชัย	/		10
13	หินปูน (17)	17	เขวาใหญ่	กันทรวิชัย	/		10
14	คอนคู่ (09)	09	คันธารราษฎร์	กันทรวิชัย	/		10
15	เปลือยทอง (14)	14	ขามเฒ่าพัฒนา	กันทรวิชัย	/		10
16	หนองจิก (08)	08	หนองซอน	เขียงยืน	/		10
17	ขามเปีย (03)	03	คูทอง	เขียงยืน	/		10
18	แบกสามัคคี (08)	08	นาทอง	เขียงยืน		/	10
19	แจ้งใหม่พัฒนา (14)	14	เสื่อเฒ่า	เขียงยืน	/		10
20	โพนบูรพา (12)	12	โพนทอง	เขียงยืน	/		10
21	คำบอน (10)	10	คำพื้	บรบือ	/		10

ที่	หมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง				การจัดระดับหมู่บ้าน		จำนวนครัวเรือน
	ชื่อบ้าน	หมู่	ตำบล	อำเภอ	อยู่ดี กินดี	มี ศรีสุข	
22	แก่นเท่า (11)	11	โนนราษฎร์	บรบือ	/		10
23	หัวนาไทย (04)	04	หนองคูขาด	บรบือ	/		10
24	หัวหิน (03)	03	นาเชือก	นาเชือก		/	10
25	โนนเหลี่ยม (07)	07	สำโรง	นาเชือก	/		10
26	โนนเกษตร (13)	13	หนองเม็ก	นาเชือก	/		10
27	โนนยาง (08)	08	สันป่าตอง	นาเชือก	/		10
28	หนองฮี (05)	05	เมืองเตา	พยัคฆภูมิพิสัย		/	10
29	ขาดน้อย (03)	03	หัวเรือ	วาปีปทุม		/	10
30	หนองตาไก้ (02)	02	หนองทุ่ม	วาปีปทุม		/	10
31	หนองเคือก (03)	03	หนองทุ่ม	วาปีปทุม		/	10
32	นาเมือง (14)	14	นาข่า	วาปีปทุม	/		10
33	โนนเห็ดโค (03)	03	หนองไผ่	นาइन	/		10
34	แก่นน้อย (04)	04	คงบัง	นาइन	/		10
35	คงน้อย (04)	04	พระธาตุ	นาइन		/	10
36	หนองโนทับม้า (06)	06	หนองคู	นาइन	/		10
37	หนองบัวน้อย (02)	02	คงควน	นาइन	/		10
38	บัวแก้ว (03)	03	เลิงแฝก	กุฉีกรัง	/		10
รวม					28	10	380

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรเชิงสาเหตุ (Independent Variables) เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง ได้แก่

- 1.1 อายุ
- 1.2 ระดับการศึกษา
- 1.3 จำนวนสมาชิกในครัวเรือน
- 1.4 ความสมดุลของรายรับกับรายจ่าย
- 1.5 ภาระหนี้สิน
- 1.6 การได้รับการฝึกอบรม
- 1.7 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

2. ตัวแปรกึ่งกลาง ซึ่งเป็นปัจจัยเชิงสาเหตุและผล คือ

- 2.1 ความมั่นใจในตนเอง
- 2.2 ภาวะผู้นำ

3. ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ซึ่งเป็นผลลัพธ์ คือ การพึ่งตนเองของประชาชน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลในการวิจัยระยะที่ 1 ได้แก่

- 1.1 แบบสัมภาษณ์การวิจัย
- 1.2 แนวคำถามเพื่อการจัดสนทนากลุ่ม เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของ

ประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

1.1 แบบสัมภาษณ์การวิจัย

ผู้วิจัยได้ปรับใช้และพัฒนาเครื่องมือจากแบบสัมภาษณ์ที่มีนักวิชาการได้ทำการศึกษาไว้แล้ว และนำเครื่องมือวัดนั้นมาปรับข้อความบางส่วน เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทที่ศึกษาในครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานภาพข้อมูลทั่วไป มีลักษณะเป็นแบบ

สัมภาษณ์ปลายเปิด มีข้อความ คือ ชื่อ-สกุลของหัวหน้าครัวเรือน ที่อยู่ของหัวหน้าครัวเรือน และระดับการพัฒนาของหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง โดยตัวแปร อายุ ระดับการศึกษา จำนวนสมาชิกในครัวเรือน ความสมดุลของรายรับกับรายจ่าย และภาระหนี้สิน มีลักษณะเป็นแบบสัมภาษณ์แบบเลือกตอบ (หลายตัวเลือก) ส่วนตัวแปร ความมั่นใจในตนเอง การได้รับบริการที่อบรม ภาวะผู้นำ และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีลักษณะเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ต (Likert) แบ่งระดับการวัดเป็น 5 ระดับ

ตอนที่ 3 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการพึ่งตนเองของประชาชนทางด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจ ทรัพยากรธรรมชาติ จิตใจ และสังคม ลักษณะเป็นแบบสัมภาษณ์แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ต (Likert) แบ่งระดับการวัดเป็น 5 ระดับ

การหาคุณภาพของแบบสัมภาษณ์การวิจัย ผู้วิจัยกำหนดวิธีการตรวจสอบเพื่อหาคุณภาพของแบบสัมภาษณ์การวิจัย โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์การวิจัยทุกฉบับ ได้ผ่านการพิจารณาด้านเนื้อหา ความหมาย และการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบความครอบคลุมตาม โครงสร้างของเนื้อหา ความสอดคล้องของข้อความกับวัตถุประสงค์การวิจัย หรือ (Index of Item Objective Congruence : IOC) ว่าข้อความเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง ที่นำมาศึกษาทั้ง 10 ปัจจัยนั้น เป็นข้อความที่ตรงกับสิ่งที่ต้องการวิจัย มีความถูกต้องและครอบคลุมเนื้อหาเชิงทฤษฎีที่ได้ศึกษาวิเคราะห์และกำหนดไว้เป็นนิยามศัพท์หรือไม่ และตรวจสอบการใช้ถ้อยคำภาษาที่มีความเหมาะสมและสื่อความหมายที่ตรงกับสิ่งที่ต้องการจะสอบถามหรือไม่ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน คือ

- 1.1 รองศาสตราจารย์สมนึก ภัททิยธนี อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและพัฒนาศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเที่ยงตรงเนื้อหา โดยตรวจสอบความครบถ้วนของเนื้อหาตามกรอบแนวคิดและจุดประสงค์การวิจัย

- 1.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ โกศลกิตติอัมพร ประธานหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และเนื้อหาทางวิชาการ

- 1.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กัลยา กุลสุวรรณ อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษาทางวิชาการ

โดยผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนพิจารณาถึงความเห็นและให้คะแนน ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย
 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยหรือไม่
 -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

$$\text{สูตร} \quad \text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์การวิจัย
 $\sum R$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาทั้งหมด
 N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ตัวอย่างข้อความ “ท่านเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้

ในการดำรงชีพ”

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1 +1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อความนี้เป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะกลุ่ม
 พฤติกรรมนั้น

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2 +1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อความนี้เป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะกลุ่ม
 พฤติกรรมนั้น

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3 +1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อความนี้เป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะกลุ่ม
 พฤติกรรมนั้น

แทนค่าจากสูตร กรณีผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 มีความเห็นตรงกันว่า ให้ข้อความนี้เป็นตัวแทน
 ของลักษณะพฤติกรรม

$$\text{IOC} = \frac{3}{3} = 1$$

จากตัวอย่าง สามารถคำนวณค่า IOC ของข้อความมีค่าเท่ากับ 1 จากนั้น

คัดเลือกข้อความที่มีค่าดัชนี IOC มากกว่า 0.67 เพื่อนำเครื่องมือ ไปทดลองใช้ (Try-Out) กับ
 หัวหน้าครัวเรือนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 40 คน ซึ่งไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

2) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนน
 รวมทั้งฉบับ (Item total Correlation) พบว่า แบบสัมภาษณ์การวิจัยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ

โดยแต่ละข้อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สมบัติ
 ท้ายเรือคำ. 2552 : 115) และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา Coefficient

Alpha) เท่ากับ 0.79 (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ข) ซึ่งถือได้ว่าเครื่องมือวัดทุกตัวแปรมีความเชื่อมั่นสูง สามารถนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยต่อไปได้ ผู้วิจัยจึงนำแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการหาคุณภาพแล้วไปจัดพิมพ์เพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

1.2 แนวคำถามเพื่อการจัดสนทนากลุ่ม เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของ

ประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

ผู้วิจัยได้สร้างแนวคำถามเพื่อการจัดสนทนากลุ่ม เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการ

พึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์ โดยการสร้างแนวคำถามเพื่อการจัดสนทนากลุ่มและแบบบันทึกการสนทนากลุ่มเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง มีวิธีการสร้างดังนี้

1.2.1 ศึกษารูปแบบการสร้างแนวคำถามการสนทนากลุ่มจากหนังสือการวิจัยเชิงคุณภาพของสุภางค์ จันทวานิช (2549 : 90) มีขั้นตอนการสร้างมีดังนี้คือ คำชี้แจง ได้แก่

1) การสนทนากลุ่มใช้สำหรับตัวแทนปราชญ์ชาวบ้าน และประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 5-6 คน นักวิชาการพัฒนาชุมชนและเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 5-6 คน

2) ลำดับขั้นตอนการสนทนากลุ่มคือ (1) ผู้วิจัยร่วมกับปราชญ์ชาวบ้าน และประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงร่วมกันสนทนากลุ่มตามแนวคำถาม จำนวน 4 ข้อและข้อเสนอแนะ 1 ข้อ โดยมีผู้ช่วยนักวิจัยบันทึกข้อมูลจากแนวคำถามการสนทนากลุ่มและใช้อุปกรณ์บันทึกเสียงและกล้องถ่ายรูปประกอบการสนทนากลุ่ม (2) ผู้วิจัยร่วมกับนักวิชาการพัฒนาชุมชนและเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงร่วมกันสนทนากลุ่มตามแนวคำถาม 4 ข้อ และข้อเสนอแนะ 1 ข้อ โดยมีผู้ช่วยวิจัยบันทึกข้อมูลตามแนวคำถามการสนทนากลุ่ม โดยแบ่งลำดับขั้นตอนการสนทนากลุ่มคือ ตอนที่ 1 สมาชิกเข้าร่วมสนทนากลุ่มแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ตามคำชี้แจง (การสนทนากลุ่มทั้ง 2 กลุ่ม กำหนดวันการสนทนากลุ่มยึดหยุ่นตามความเหมาะสมของสมาชิกผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่ม) ตอนที่ 2 แนวคำถามการสนทนากลุ่ม และตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

1.2.2 จัดพิมพ์แนวคำถามการสนทนากลุ่มเป็นฉบับร่างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบแนวคำถามการสนทนากลุ่ม ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาให้ข้อเสนอแนะควรใช้แนวคำถามจากแบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้างเพราะ เป็นการตรวจสอบข้อมูลจากการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ปรับแก้ไขข้อคำถามให้เป็นคำถามเดียวกันกับแบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้าง

1.2.3 จัดพิมพ์แนวคำถามการสนทนากลุ่มฉบับสมบูรณ์โดยใช้คู่กับแบบบันทึกการสนทนากลุ่มเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ก)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์การวิจัยไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง โดยผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. นำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย ส่งไปรษณีย์ถึงผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง จังหวัดมหาสารคาม เพื่อขอความร่วมมือในรวบรวมแบบสัมภาษณ์จากหัวหน้าครัวเรือนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง หมู่บ้านละ 10 ครัวเรือน โดยชี้แจงวัตถุประสงค์และความสำคัญของการวิจัย รวมถึงวิธีการตอบและการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างให้ชัดเจน
2. ผู้ช่วยวิจัยลงพื้นที่เพื่อทำการสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือนรายบุคคล โดยใช้กลุ่มเป้าหมายของหัวหน้าครัวเรือนที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง จำนวนหมู่บ้านละ 10 คน
3. ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมแบบสัมภาษณ์และคัดกรองข้อมูล จากนั้นทำการกรอกข้อมูลดิบจากแบบสัมภาษณ์ลงในตารางและโปรแกรมวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์การวิจัยทั้งหมดมาจัดหมวดหมู่ และบันทึกคะแนนแต่ละข้อในรูปแบบรหัส (Coding Form) หลังจากนั้นนำข้อมูลทั้งหมดไปวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อทดสอบสมมติฐานเชิงทฤษฎีที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นก่อนการวิจัย

สถิติเพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติวิเคราะห์ เพื่อทดสอบสมมติฐานในการวิจัย ใช้การวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้าง (Structural Equation Model : SEM) โดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL) (Joreskog, Karl G. & Sorbom. 1998 : 70) เพื่ออธิบายอิทธิพลเส้นทาง (Path Analysis) ของความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงทั้งโดยตรงและโดยทางอ้อม โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 (Level of Significant .05) ผู้วิจัยจะทำการ

ตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการวิเคราะห์ข้อมูล คือ

1. ข้อมูลมีการแจกแจงเป็น โค้งปกติหลายตัวแปร (Multivariate Normal Distribution)

ในการตรวจสอบข้อมูลก่อนข้างเป็นไปได้อีกในเชิงปฏิบัติ นักวิชาการจึงได้เสนอ

ให้ใช้การตรวจสอบข้อมูลโดยดูการแจกแจงข้อมูลทีละตัวแปร (Stevens, 1992 : 2 ; citing

Gnanadesikan, 1977 : 287-296) โดยพิจารณาว่า ตัวแปรที่นำมาศึกษามีการแจกแจงเป็น โค้งปกติแบบตัวแปรเดียว (Univariate Normal Distribution) หรือไม่ โดยพิจารณาจากความเบ้ (Skewness) และความโค้ง (Kurtosis) ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ให้ค่าความเบ้และความโค้ง ไม่เกิน 1.0

2. ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Inter-Correlation) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ควรมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับไม่ต่ำกว่า .05 ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3. ตรวจสอบความเป็นเส้นตรง (Linearity) ของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยตรวจสอบเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงสาเหตุกับตัวแปรผลลัพธ์ โดยใช้การวิเคราะห์ส่วนที่เหลือ (Residual Analysis) โดยเมื่อนำค่าส่วนที่เหลือของตัวแปรผลลัพธ์ (y-y') กับตัวแปรอิสระมาลงจุดดูการกระจาย ซึ่งการกระจายของข้อมูลควรเป็นเส้นตรง

การวิจัยระยะที่ 2 เพื่อสร้างรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยระยะที่ 2 นี้ ได้แก่ 1) หัวหน้าครัวเรือนในหมู่บ้านที่ได้รับการพัฒนาเป็นหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงระดับอยู่ดี กินดี และระดับมั่งมี ศรีสุข จำนวน 5 คน
2) นักวิชาการด้านการพัฒนาชุมชนและเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 7 คน รวมทั้งสิ้น 12 คน
โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในระยะที่ 2 เครื่องมือการวิจัย ได้แก่

1. แบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้างเรื่อง ทิศทางการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง
2. รูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

3. แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้าน
เศรษฐกิจพอเพียง

1. แบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้างเรื่อง ทิศทางการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชน

ในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง มีลำดับขั้นตอนในการสร้างคือ

1.1 ศึกษาความรู้เรื่องวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพของสุภางค์ จันทวานิช (2549 :
76-90) เป็นการสร้างข้อคำถามแบบปลายเปิดไม่จำกัดคำตอบเฉพาะเจาะจง

1.2 สร้างแบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้างใช้แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
เพื่อใช้เป็นความรู้พื้นฐานประกอบและแบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้างมี 3 ตอนคือ (1) ข้อมูลผู้ให้
สัมภาษณ์ (2) ข้อคำถามการสัมภาษณ์แบบปลายเปิด จำนวน 4 ข้อ และ (3) ข้อเสนอแนะอื่นๆ

1.3 จัดพิมพ์แบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้างเป็นฉบับร่างเสนออาจารย์ที่ปรึกษา
เพื่อตรวจสอบข้อคำถามการสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้าง อาจารย์ที่ปรึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะปรับข้อ
คำถามเกี่ยวกับการได้รับการฝึกอบรม เป็นจำนวนครั้งที่ได้รับการฝึกอบรมเพื่อให้สะดวกใน
การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

1.4 ผู้วิจัยจัดพิมพ์แบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้างฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้กำหนด
ทิศทางการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง (รายละเอียดแสดงใน
ภาคผนวก ก)

2. รูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง
มีลำดับขั้นตอนในการสร้างคือ

2.1 ยกร่างรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจ
พอเพียง โดยกำหนดทิศทางการพัฒนาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้าน
เศรษฐกิจพอเพียง จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มปราชญ์ชาวบ้าน ผู้นำชุมชน เกษตรกรที่มี
ประสบการณ์ในการทำอาชีพเกษตรกรรมที่ได้รับการยอมรับและประสบความสำเร็จในการ
พึ่งตนเองตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ร่วมกับนักวิชาการเกษตรและพัฒนาชุมชน มาออกแบบ
กิจกรรมให้สอดคล้องกับปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

2.2 นำรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงที่
ผู้วิจัยได้ยกร่างไว้มาให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ตรง (The Critical
Incident Technique) จำนวน 5 ท่าน ประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเอง
ของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง ได้แก่

1. ดร.กริชพัฒน์ ภูวนา อดีตผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
2. ผศ.ศักดิ์เจริญ ภาวภูตานนท์ นักวิชาการอิสระ ศูนย์เบ็ญแจงอักษักแพงคนสารคาม
3. ~~ดร.แก้ว ศรีสุขกุล~~ ~~คณบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี~~
~~การเกษตร จังหวัดมหาสารคาม~~
4. นายพัฒนพงศ์ คุญชะโร นักวิชาการพัฒนาชุมชนชำนาญการ
อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม
5. นายอดิศร เหล่าสะพาน ปราชญ์ชาวบ้านศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้าน
ดอนมัน ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัด
มหาสารคาม

2.3 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมินความเหมาะสมของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงให้สมบูรณ์ขึ้น เพื่อนำไปทดลองใช้ในระยะที่ 3 ต่อไป

3. แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง โดยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ประมวลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนา

3.2 กำหนดกรอบแนวคิดและนิยามเชิงปฏิบัติการ

3.3 เขียนข้อคำถามตามนิยามเชิงปฏิบัติการตามกรอบแนวคิด ได้แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 9 ด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้างของโครงการ ด้านสภาพปัญหาและความจำเป็นของโครงการ ด้านหลักการของโครงการ ด้านเป้าหมายของโครงการ ด้านจุดมุ่งหมายของโครงการ ด้านกระบวนการเรียนรู้ ด้านสื่อประกอบและแหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม ด้านการวัดและประเมินผล และด้านด้านเอกสารประกอบ เป็นแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ ระดับความเหมาะสมมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด แล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบประเด็นต่างๆตลอดจนความถูกต้องด้านภาษาและนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

3.4 เมื่อได้นิยามศัพท์เฉพาะผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามประเมินความเหมาะสมตาม 9 ด้าน โดยใช้แนวคิดของบุญชม ศรีสะอาด (2545 : 100) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ ให้คะแนน 5 คะแนน เหมาะสมมากที่สุด ให้คะแนน 4 คะแนน เหมาะสมมาก ให้คะแนน 3 คะแนน เหมาะสมปานกลาง ให้คะแนน 2 คะแนน เหมาะสมน้อย ให้คะแนน 1 คะแนน เหมาะสมน้อยที่สุด และแปลผลผลความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่เหมาะสม ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51-5.00 หมายถึง	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51-4.50 หมายถึง	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51-3.50 หมายถึง	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51-2.50 หมายถึง	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.50 หมายถึง	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.5 จัดพิมพ์แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง เป็นฉบับร่างเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาคือข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยของตัวชี้วัดประเมินความเหมาะสม ทั้ง 9 ด้าน สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาในแต่ละด้านมีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

+1 หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยแต่ละด้านสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
0 หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยแต่ละด้านสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
-1 หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยแต่ละด้านที่วัดไม่ได้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

3.6 วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยแต่ละด้าน โดยใช้สูตรหาค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) (สมนึก ภัททิยธนี, 2544 : 221) เพื่อหาผลรวมของคะแนนในข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยแต่ละข้อของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด ถ้าค่าเฉลี่ยของคะแนนตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 ถือว่าข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยแต่ละข้อสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ผลปรากฏว่าได้จำนวน 35 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.88 (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2552 : 115) (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ข)

3.7 จัดพิมพ์แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ

การวิจัยระยะที่ 3 การทดลองใช้ ประเมินผลการใช้รูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเอง ของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

กลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลองในการวิจัยระยะที่ 3 ได้แก่ หัวหน้าครัวเรือนที่สมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัย
ในบ้านดอนแดง ตำบลศรีสุข อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 40 ครัวเรือน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจ
พอเพียง ที่ได้จากการวิจัยระยะที่ 2

ตัวแปรตาม ได้แก่ การพึ่งตนเองของประชาชน (ก่อนและหลังการทดลอง)
ปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของประชาชน (ก่อนและหลังการทดลอง) และความพึงพอใจต่อ
รูปแบบ (หลังการทดลอง)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในระยะที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. แบบสอบถามการวิจัยการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง
2. แบบสอบถามความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อรูปแบบการพัฒนา
3. แบบสังเกตแบบมีส่วนร่วมเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมของรูปแบบการพัฒนา
การพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

1. แบบสอบถามการวิจัย การพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง
เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อประเมินผลการพึ่งตนเองของประชาชน
ในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง เปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งปรับปรุงจากแบบสัมภาษณ์
การวิจัยที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นในการวิจัยระยะที่ 1 มีลำดับขั้นตอนในการสร้างคือ

- 1.1 ประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพึ่งตนเองของประชาชนใน
หมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง
- 1.2 กำหนดกรอบแนวคิดและนิยามเชิงปฏิบัติการ
- 1.3 เขียนข้อคำถามตามนิยามเชิงปฏิบัติการและตามกรอบแนวคิด

ได้แบบสอบถามการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง แบ่งออกเป็น 2 ตอน
คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป จำนวน 11 ข้อ เป็นแบบกาเครื่องหมายถูกและเติมคำลงในช่องว่าง

เติมจำนวนตัวเลขในช่องว่าง เขียนคำตอบ และแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตอนที่ 2 ประเมินการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วย ข้อคำถาม 5 ด้าน คือ 1) การพึ่งตนเองได้ทางเทคโนโลยี 2) การพึ่งตนเองได้ทางเศรษฐกิจ 3) การพึ่งตนเองได้ทางทรัพยากรธรรมชาติ 4) การพึ่งตนเองได้ทางจิตใจ และ 5) การพึ่งตนเองได้ทางสังคม เป็นแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ ระดับการพึ่งพาตนเองมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด แล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมในการวิจัยระยะที่ 1 พิจารณาตรวจสอบประเด็นต่างๆตลอดจนความถูกต้องด้านภาษาและนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

1.4 จัดพิมพ์แบบสอบถามเป็นฉบับสมบูรณ์ และนำไปใช้กับกลุ่มทดลองต่อไป

2. แบบสอบถามความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อรูปแบบการพัฒนา เป็น

แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อประเมินความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามขั้นตอนดังนี้

2.1 ประมวลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจต่อรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

2.2 กำหนดกรอบแนวคิดและนิยามเชิงปฏิบัติการ

2.3 เขียนข้อคำถามตามนิยามเชิงปฏิบัติการตามกรอบแนวคิด ได้แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านกระบวนการ ขั้นตอนการจัดกิจกรรม จำนวน 5 ข้อ ด้านการติดตามโครงการของเจ้าหน้าที่และวิทยากร จำนวน 5 ข้อ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของโครงการ จำนวน 5 ข้อ และด้านคุณภาพโครงการฯ จำนวน 5 ข้อ เป็นแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ ระดับความพึงพอใจมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด แล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบประเด็นต่างๆตลอดจนความถูกต้องด้านภาษาและนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

2.3.1 เมื่อได้นิยามศัพท์เฉพาะผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามประเมินความพึงพอใจตามตัวชี้วัด 6 ด้าน โดยใช้แนวคิดของบุญชม ศรีสะอาด (2545 : 100) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ ให้คะแนน 5 คะแนน พึงพอใจมากที่สุด ให้คะแนน 4 คะแนน พึงพอใจมาก ให้คะแนน 3 คะแนน พึงพอใจปานกลาง ให้คะแนน 2 คะแนน พึงพอใจน้อย ให้คะแนน 1 คะแนน พึงพอใจน้อยที่สุด และแปลผลความพึงพอใจตามเกณฑ์ที่เหมาะสมของ บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 100) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2.3.2 จัดพิมพ์แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง เป็นฉบับร่างเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาคือข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยของตัวชี้วัดประเมินความพึงพอใจ ทั้ง 6 ด้าน สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาในแต่ละด้านมีเกณฑ์ให้คะแนนดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยแต่ละด้านสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยแต่ละด้านสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยแต่ละด้านที่วัด ไม่ได้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

2.3.3 วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยแต่ละด้าน โดยใช้สูตรหาค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) (สมนึก ภัททิยธนี, 2544 : 221) เพื่อหาผลรวมของคะแนนในข้อคำถามขององค์ประกอบย่อยแต่ละข้อของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดแล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด ถ้าค่าเฉลี่ยของคะแนนตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 ถือว่าข้อคำถามของการประเมินความพึงพอใจสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ข)

2.3.4 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มทดลองจำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูล ไปวิเคราะห์หาคุณภาพเครื่องมือ โดยหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item total Correlation) พบว่า มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยแต่ละข้อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนรวมทั้งฉบับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) เท่ากับ 0.77 (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2552 : 115) (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ข)

2.4 จัดพิมพ์แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลความพึงพอใจของ

ประชาชนที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาการพึ่งตนเอง โดยให้ประชาชนที่เข้าร่วมโครงการประเมินความพึงพอใจของตนเองตามระดับความคิดเห็นตรงกับสภาพจริง (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ก)

3. แบบสังเกตแบบมีส่วนร่วมเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมของรูปแบบการพัฒนา

การพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

การสร้างแบบสังเกตแบบมีส่วนร่วมเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมของรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง การสร้างแบบสังเกตมีส่วนร่วมมีขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดการสังเกตแบบมีส่วนร่วมจากหนังสือวิจัยเชิงคุณภาพของสุภางศ์ จันทวานิช (2549 : 48-49) ได้อธิบายว่าการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมเป็นการสังเกตที่ผู้วิจัยได้เฝ้าดูอยู่ภายนอกไม่ได้เข้าไปร่วมในกิจกรรม คณะผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดนี้สร้างแบบสังเกตมีส่วนร่วมตามข้อมูลการสังเกตแบบมีส่วนร่วมมี 4 ตอนคือ ตอนที่ 1) ข้อมูลผู้สังเกตและผู้รับการสังเกต 2) ข้อมูลการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม 3) การสังเกตสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง และตอนที่ 4) การสังเกตการไปไปศึกษาเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ

3.2 จัดพิมพ์แบบสังเกตมีส่วนร่วมเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 3 คน ผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะการสังเกตแบบมีส่วนร่วมควรให้มีผู้ช่วยวิจัยได้เก็บข้อมูลร่วม ถ้าหากผู้วิจัยไม่สามารถเฝ้าดูกิจกรรมตลอดเวลา ได้ให้ผู้นำชุมชนเป็นผู้ช่วยเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ในคำชี้แจงคือแบบสังเกตแบบมีส่วนร่วมเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมของรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

3.3 จัดพิมพ์แบบสังเกตแบบมีส่วนร่วมฉบับสมบูรณ์เพื่อเก็บข้อมูลการจัดกิจกรรมการประชุมหรือการจัดอบรม โดยผู้ใช้แบบสังเกตคือ ผู้วิจัยหรือผู้นำชุมชนสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ก)

แบบแผนการทดลอง

การดำเนินการในขั้นตอนนี้ ใช้วิธีการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Design) โดยมีแบบแผนการวิจัยแบบ One - Group Pretest-Posttest Design ซึ่งมีแบบแผนการวิจัย ดังนี้ (รังสรรค์ สิงห์เลิศ. 2551 : 35-40)

O₁ -----X-----O₂

เมื่อ O₁ แทน การทดสอบก่อนการทดลอง

X แทน การทำการทดลอง

O₂ แทน การทดสอบหลังการทดลอง

โดยมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. กำหนดกลุ่มทดลองในการดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 40 คน

2. ทำการเก็บข้อมูลก่อนทดลอง (Pretest) กับกลุ่มทดลอง

3. ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง

4. ทำการเก็บข้อมูลหลังการทดลอง (Posttest) กับกลุ่มทดลอง

5. นำผลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูลแล้วสรุปผลการดำเนินการ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลพื้นฐานทั่วไป วิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สำหรับข้อคำถามที่มีการประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีเกณฑ์การให้คะแนนการตอบแบบสอบถาม ดังนี้

ข้อคำถามเชิงบวก

มากที่สุด กำหนดให้คะแนน 5 คะแนน

มาก กำหนดให้คะแนน 4 คะแนน

ปานกลาง กำหนดให้คะแนน 3 คะแนน

น้อย กำหนดให้คะแนน 2 คะแนน

น้อยที่สุด กำหนดให้คะแนน 1 คะแนน

ข้อคำถามเชิงลบ

มากที่สุด กำหนดให้คะแนน 1 คะแนน

มาก กำหนดให้คะแนน 2 คะแนน

ปานกลาง กำหนดให้คะแนน 3 คะแนน

น้อย กำหนดให้คะแนน 4 คะแนน

น้อยที่สุด กำหนดให้คะแนน 5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเอง
ของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง มีดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.21-5.00 หมายถึง ความพึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.41-4.20 หมายถึง ความพึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.61-3.40 หมายถึง ความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.81-2.60 หมายถึง ความพึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00-1.80 หมายถึง ความพึงพอใจน้อยที่สุด

3. การวัดความสำเร็จของการทดลองในกลุ่มทดลอง จำนวน 40 ครีวเรือน ใช้

เปรียบเทียบระหว่าง ก่อนการทดลองและหลังการทดลองด้วย MANOVA (Repeated Measure)

ในตัวแปรตามที่ศึกษา จำนวน 5 ตัวแปร ได้แก่ 1) การพึ่งตนเอง (ก่อนและหลังการทดลอง)

2) การได้รับการฝึกอบรม (ก่อนและหลังการทดลอง) 3) ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (ก่อนและ

หลังการทดลอง) 4) ภาวะผู้นำ (ก่อนและหลังการทดลอง) 5) ความมั่นใจในตนเอง (ก่อนและหลัง

การทดลอง) และการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่

ความพึงพอใจต่อรูปแบบ (หลังการทดลอง)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและ
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติเชิงอ้างอิง (Inferential Statistics) ได้แก่ MANOVA (Repeated Measure)

**กระบวนการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชน
ในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง
ระยะที่ 1**

<p>วัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง จังหวัดมหาสารคาม</p> <p>ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย</p> <p>ตัวแปรอิสระ ได้แก่ 1) อายุ 2) ระดับการศึกษา 3) จำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4) ความสมดุลของรายรับกับ รายจ่าย 5) ภาระหนี้สิน 6) การได้รับการฝึกอบรม 7) ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว</p> <p>ตัวแปรคั่นกลาง ได้แก่ 1) ความมั่นใจในตนเอง 2) ภาวะผู้นำ</p> <p>ตัวแปรตาม คือ การพึ่งตนเองของประชาชน</p> <p>กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ หัวหน้าครัวเรือนในหมู่บ้านที่ผ่านการประเมินโครงการหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง ต้นแบบ ของจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 380 คน</p> <p>เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์การวิจัยและแนวคำถามเพื่อการจัดสนทนากลุ่ม การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์เชิงพรรณนาเพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไป สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ความถี่ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติวิเคราะห์ ทดสอบสมมติฐานในการวิจัยใช้การวิเคราะห์ สมการเชิงโครงสร้าง โดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL) และสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจ พอเพียง โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05</p>
--

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASAKHAM UNIVERSITY

ระยะที่ 2

<p>วัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อสร้างรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง จังหวัดมหาสารคาม</p> <p>กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ 1) กลุ่มประชาชนชาวบ้าน ผู้นำชุมชน จำนวน 6 คน 2) เกษตรกรที่มีประสบการณ์ใน การทำอาชีพเกษตรกรรมที่ได้รับการยอมรับและประสบความสำเร็จ ในการพึ่งตนเองตามหลักเศรษฐกิจ พอเพียง จำนวน 3 คน และ 3) นักวิชาการเกษตรและพัฒนาชุมชน จำนวน 3 คน รวมทั้งสิ้น 12 คน โดยใช้ วิธีการเลือกแบบเจาะจง</p> <p>เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้าง 2) รูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของ ประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง 3) แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของ ประชาชนในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง</p> <p>การรวบรวมข้อมูล 1) การสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มประชาชนชาวบ้าน ผู้นำชุมชน เกษตรกรที่มีประสบการณ์ใน การทำอาชีพเกษตรกรรมที่ได้รับการยอมรับและประสบความสำเร็จ ในการพึ่งตนเองตามหลักเศรษฐกิจ พอเพียง และนักวิชาการเกษตรและพัฒนาชุมชน 2) การประเมินความเหมาะสมของรูปแบบ โดยผู้เชี่ยวชาญ</p>
--

ระยะที่ 3

<p>วัตถุประสงค์การวิจัย การทดลองใช้และประเมินผลการใช้รูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชน ในหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง</p> <p>กลุ่มทดลอง ได้แก่ หัวหน้าครัวเรือนที่สมัครใจเข้าร่วมการทำวิจัยในบ้านดอนแดง ตำบลศรีสุข อำเภอกันทร วิชัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 40 ครัวเรือน</p> <p>ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย</p> <p>ตัวแปรอิสระ คือ รูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชน ที่ได้จากการวิจัยระยะที่ 2</p> <p>ตัวแปรตาม คือ 1) การพึ่งตนเองของประชาชน (ก่อนและหลังการทดลอง) 2) ปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเอง ของประชาชน (ก่อนและหลังการทดลอง) และ 3) ความพึงพอใจต่อรูปแบบ (หลังการทดลอง)</p> <p>เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสอบถามการวิจัย 2) แบบสอบถามความพึงพอใจ 3) แบบสังเกต แบบไม่มีส่วนร่วม</p> <p>วิธีการวิจัย แบบกึ่งทดลอง โดยมีแบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design</p> <p>การประเมินผลรูปแบบ การวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปรตาม MANOVA (Repeated Measure) และ การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน</p>

แผนภาพที่ 7 กระบวนการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการพัฒนาการพึ่งตนเองของประชาชน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY